

கர்த்தர்மேல் நம்பிக்கை

கர்த்தர்மேல் நம்பிக்கைவைத்து, கர்த்தரைத் தன் நம்பிக்கையாகக் கொண்டிருக்கிற மனுஷன் பாக்கியவான். (எரே 17:7)

இவ்வுலகில் நாம் வாழும் அனுதின் வாழ்க்கையில், நம் ஆவி, ஆத்துமா மற்றும் சரீரத்திற்கு வேண்டிய தேவைகள் பல காணப்படுகின்றன. சிலர் அழிந்து போகிற பொன், பொருள், சுயபெலன், மனுஷ தயவு ஆகியவற்றை மட்டும் சார்ந்து தங்கள் வாழ்க்கையை இந்த அநித்தியமான சரீரம் அழிந்துபோகும் வரை வாழ்ந்துவிடலாம் என்று எண்ணுகின்றனர். இவர்களுக்கு நித்திய வாழ்வை குறித்தோ அழிந்துபோகிற இந்த சரீரம் மறுருபமாகி மகிமையை அடைய வேண்டும் என்ற எண்ணமோ, தங்கள் ஆவி, ஆத்துமாவை குறித்த கரிசனையோ இல்லாமல் செத்த மனசாட்சியோடு சுயநீதியோடு வாழ்கின்றனர்.

ஆனால் தங்கள் நித்திய வாழ்வை குறித்த கரிசனை உடையவர்கள், சரீர மீட்பை குறித்த அறிவுடையவர்கள், நிச்சயமாக கர்த்தர் மேல் தங்கள் நம்பிக்கையை வைத்தே இவ்வுலக வாழ்வை வாழ முடியும். சுய நீதியையோ, மற்ற மனுஷரையோ, பொருட்களையோ சார்ந்து வாழ்வோர் ஒருபோதும் நித்திய வாழ்வை பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. **எரே 17:5 இல் “மனுஷன்மேல் நம்பிக்கைவைத்து, மாம்சமானதைத் தன் புயபலமாக்கிக்கொண்டு, கர்த்தரை விட்டு விலகுகிற இருதயமுள்ள மனுஷன் சபிக்கப்பட்டவன் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்”,** என்று கூறப்பட காரணம் நாம் தேவனுடைய கரத்தை விடுகிற அதே நேரத்தில் சாத்தான் நமது கரத்தை பிடித்துக்கொள்கிறான். நாம் தேவனுடைய பாதுகாப்பை விட்டு விலகுகிற அதே நேரத்தில் சத்துருவின் வலைக்குள் சிக்கிக்கொள்கிறோம்,

நமது கால்கள் தேவனுடைய பாதையை விட்டு விலகுகிற அதே நேரத்தில் பாதாளத்தின் பாதையை நோக்கி செல்கிறோம். சவுலை விட்டு தேவனுடைய ஆவி நீங்கினபோது, பொல்லாத ஆவி அவனை பிடித்துக் கொண்டது (1 சாமு 16:14).

மேலும் “எல்லாவற்றைப்பார்க்கிலும் இருதயமே திருக்குள்ளதும் மகா கேடுள்ளதுமாயிருக்கிறது, அதை அறியத்தக்கவன் யார்?” (ஏரே 17:9) என்று வசனம் கூற காரணம், தேவன் இல்லாத இருதயத்திற்குள் சத்துரு உட்புகுந்து விடுகிறான். சத்துரு நமது இருதயத்திற்குள் புகுவதற்கு நமது மாம்சத்தையே உபயோகிக்கிறான். மாம்சத்திற்கு சில மாயையான இன்பங்களை தருவதன் மூலமாக, நம் சரீரத்தின் போக்கில் நமது ஆவி, ஆத்துமாவை செயல்பட வைக்கிறான். இதன் மூலம் நமது மாம்சமும், மனதும் இச்சித்தவைகளை செய்து, பிற மனுஷர் மேலும், நமது மாம்ச பலத்தின் மேலும் நம்பிக்கை வைத்து தேவனை விட்டு விலக செய்கிறான். இவ்வாறே ஏவாள் வஞ்சிக்கப்பட்டு மீறுதலுக்குட்பட்டாள். கண்களின் இச்சையும் (பார்வைக்கு இன்பம்), மாம்சத்தின் இச்சையும் (புசிப்புக்கு நல்லது), ஜீவனத்தின் பெருமையும் (புத்தியைத் தெளிவிக்கிறது) அவளை விழதள்ளிற்று (ஆதி 3:6).

ஆனால் “கர்த்தர்மேல் நம்பிக்கைவைத்து, கர்த்தரைத் தன் நம்பிக்கையாகக் கொண்டிருக்கிற மனுஷன் பாக்கியவான். அவன் தண்ணீரண்டையிலே நாட்டப்பட்டதும், கால்வாய் ஓரமாகத் தன் வேர்களை விடுகிறதும், உஷ்ணம் வருகிறதைக் காணாமல் இலை பச்சையாயிருக்கிறதும், மழைத்தாழ்ச்சியான வருஷத்திலும் வருத்தமின்றித் தப்பாமல் கனி கொடுக்கிறதுமான மரத்தைப்போலிருப்பான்” , ஏரே (17:7,8) என்று வசனம் கூறுவது போல நாம் நம்பியிருக்கிற துருகம் அவராகவே இருக்கவேண்டும், அப்பொழுது மேற்கூறப்பட்டுள்ள ஆசிர்வாதங்கள் நமக்கு கிடைக்கும். முதலாவதாக தண்ணீரண்டையிலே நாட்டப்படுவோம். இங்கு கூறப்பட்டுள்ள சத்தியம், கர்த்தரை நாம் நம்பிக்கையாக கொண்டிருக்கும் போது நாம் செழித்து இருக்கும்படியாக, நம்முடைய ஆவிக்குரிய, சரீரத்திற்குரிய தேவைகள் யாவும் சந்திக்கப்படும்படியாக, கர்த்தருக்குள்ளான ஒரு திருப்தியுள்ள வாழ்வு வாழும்படியாக, தேவ பாதுகாப்பின், போஷிப்பின் வட்டத்திற்குள் நாம் வாழமுடியும்.

இரண்டாவதாக, வேர் விடுகிற அனுபவம். இங்கு நாம் அறிந்து கொள்ளும் சத்தியம், நாம் செழித்து இருப்பது மாத்திரமல்ல, நாம் விருத்தியடையும்படியான ஆசிர்வாதத்தையும் தேவன் அளிக்கிறார். நம்முடைய ஊழியத்திலும், உலக பிரகாரமான வேலைகளிலும், குடும்பத்திலும், தனிப்பட்ட ஆவிக்குரிய வாழ்விலும் வேர்விட்டு

விருத்தியடையும்படியாய், நம்முடைய எல்லைகள் பெரிதாகும்படியாய் செய்கிறார். மூன்றாவதாக, உஷ்ணம் வருகிறதைக் காணாமல் இலை பச்சையாயிருக்கிற அனுபவம். இங்கு நாம் அறிந்து கொள்கிற சத்தியம், தேவனை நம்பிக்கையாக கொண்டிருக்கும் பொழுது நாம் நம் வாழ்க்கையில் எதிர்மறையான சூழ்நிலைகள் இருக்கும்பொழுதும், நாம் தவித்து போகும்படியான காரியங்கள் நிகழும்பொழுதும், தேவன் மேல் இருக்கிற நம்பிக்கையின் நிமித்தம் நாம் எப்பொழுதும் போல் நிறைவுள்ளவர்களாய் காணப்படுவோம்.

இறுதியாக, மழைத்தாழ்ச்சியான வருஷத்திலும் வருத்தமின்றித் தப்பாமல் கனி கொடுக்கிற அனுபவம். ஒருவேளை நம் வாழ்க்கையில் சில குறைவுகள், இழப்புக்கள் ஏற்படினும் நமது வாழ்வு தேவனுக்கு முன்பாக எப்பொழுதும் போல கனிகொடுக்கிறதாய் காணப்படும். வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட வறட்சியான அனுபவங்கள் நம்மை கனியற்றவர்களாய் மாற்ற முடியாது. அது மேலும் நாம் தேவனுக்குள்ளாய் வேர் ஊன்றவே செய்யும். இதையே நாம் யோபு, யோசேப்பு போன்றோரின் வாழ்க்கையில் காண்கிறோம். அவர்கள் வாழ்ந்திருந்த காலத்திலும், இழப்புக்கள், வேதனைகளை, எதிர்மறையான சூழ்நிலைகளை, மனித எதிர்ப்புகளை கண்ட நேரத்திலும் தேவன் மேல் வைத்த நம்பிக்கையினிமித்தம் கனியுள்ளவர்களாய் காணப்பட்டனர். யோபு **“அவர் என்னைக் கொன்றுபோட்டாலும், அவர்மேல் நம்பிக்கையாயிருப்பேன்”** (யோபு 13:15) என்று அறிக்கையிட்டார். யோசேப்பை குறித்து **ஆதி 49:22 கூறுகிறது “யோசேப்பு கனிதரும் செடி; அவன் நீர் ஊற்றண்டையிலுள்ள கனிதரும் செடி; அதின் கொடிகள் சுவரின்மேல் படரும்”** என்று.

எனவே கர்த்தரையே நாம் நம் நம்பிக்கையாக கொண்டிருப்போம். ஒரு நாள் அவர் வருவார் அவர் வந்து நம்மை தம்மோடு அழைத்து செல்வார். இந்த நம்பிக்கையில் நிலைத்திருப்போம். மாரநாதா, அல்லேலூயா, ஆமென்.